

DESSA ANTECKNINGAR ÄR EN BEARBETNING
AV EN PERFORMANCE LECTURE AVSEDD ATT
FRAMFÖRAS LIVE

HÖRLURAR REKOMMENDERAS

TORNET

Förlåt, kan ni upprepa frågan?

Det sägs att universum har varken början eller slut.

Bara oskiljaktiga rörelser i cykliska vågor.

MÅNGA AV OSS KÄNDE AV UR SAMMANKOPPLADE
VÅRA ERFARENHETER VAR

Och trots det är komplexiteten av vår existens för motsägelser.

När rörelser anses vara oberäknliga, osynkroniserade, avlägsnas de från massan.

Tid, plats, varseblivande...

...blir alla samma sak. Det har de alltid varit.

VÅR HETEROTOPI... FANTASI... RÄDSLÅ

En heterotopi är helt enkelt en plats eller aktivitet som befinner sig utanför samhället, fjärrad från dess normer som består av världar inuti världar.

De är annorlunda och upprörande.

VÅRA FRAGMENT...VÅR SAGA...

KANSKE DRÖMDE VI FÖR LÄNGE...

FÖR STARKT...

FÖR HÖRBART...

Men var det vi som föll eller var det ni?

DAMMA AV OCH JUSTERA RIKTNING

ETT LANDSKAP BORTOM ANSTALTEN

Under, eller snarare på väg till att besöka platsen - ett av de tidigare besöken - blev tre av oss inlåsta i en bil under jorden, i ett parkeringshus.

Vi var på väg till Ulleråkeranstalten för att observera och diskutera dess historia, och vad som skulle göras med den.

Vem som skulle få veta vad om den och hur.

Vi kliver in i bilen, stänger dörrarna, dörrarna låses, nyckeln stoppas i elsystemet, men bilen startar inte.

Något var fel, och den vägrade låsa upp dörrarna.

Vi försökte ta oss ut. Ja, vi försökte verkligen ta oss ut.

Vi ringde efter hjälp från den ena personen efter den andra.

Ja, det var inte det att de inte brydde sig, men de skickade oss vidare till nästa person, och nästa...

Jag andades långsamt och behöll mitt lugn, litade till logiken.

Vi var inlåsta i en bil, blott ett fönster mellan oss och våra följeslagare som hade lämnat sin egen bi, för att se varför vi inte ens hade lämnat parkeringsplatsen än.

Vi pratade om det, behöll lugnet, skrattade en aning. Tio minuter, tjugo minuter. Trettio minuter. Det började bli varmt.

Så, utan att tänka efter, så försökte jag öppna ett fönster.

Det är klart att fönstret inte gick att öppna, inget fungerade ju. Det var då jag kände det. Det som kallas panik.

Den hade vaknat.

Jag visste inte att den redan fanns där, någonstans inom mig, och bara väntade på att få göra sitt.

Så vad skulle jag göra nu? Bara somna, eller...?

Eller kanske...Vad skulle hända om jag krossade fönstret?

Skulle det verkligen gå så långt?

Vi var inlåsta i en bil.

Vi var inlåsta, och vi ville verkligen komma ut.

När jag väl kom dit hade vakthuset sedan länge varit en snabbmatskiosk, och under studiens gång revs den.

Det är alltid slående att befinna sig på en plats där något har försvunnit.

MEN DET VAR ÄNDÅ VÅR HEMLIGA TRÄDGÅRD

HUGG NED TRÄDEN SÅ ATT VI INTE KAN ANDAS

I SAMKLANG

VATTEN VAR VÅR ELD - VÅR SMÄRTA OCH VÅRT
LÖFTE

Ett rhizom är ett förgrenat nätverk där varje punkt är kopplad till alla andra.

Varje punkt är också en potentiell förnyelsepunkt

Ett plexus.

Eftersom varje punkt i ett rhizom kan kopplas till varenda annan punkt i rymd, kan man säga detsamma om denna koppling över tid.

Det pekar till största del mot rhizomets första och andra princip:

Kopplingsförmåga och Heterogenitet.

ETT KONTINUERLIGT FLÖDE VIA VENER

Sedan har vi Multiplicitet. Och Icke-betecknande brott, som jag är särskilt fascinerad av.

Kartografi och Dekalkomani.

ETT RHIZOM SOM DRÖMMER BERÄTTELSER

De definierar det mer som en karta än en kalkering.

Vattenterapi var avsett att vara läkande.

När jag under mina besök föreställde mig en kropp nedsänkt i karet och inlåst, tänkte jag ofta på berättelsen om zenmästaren som höll upp en kopp te åt en student på besök. Han lät teet rinna över, ut på bordet och ned på golvet.

När studenten opponerade sig, och frågade varför, svarade zenmästaren att koppen var som det fulla och öppna sinnet, som måste tömmas för att nya tankar skulle kunna komma in.

Medan jag tänkte på berättelsen så undrade jag, vad det var som tömdes ut här, i detta kar, på denna plats.

Vad är det för förnyelse som sker?

Det stora tornet faller, så att det kan återuppbyggas.

Jag skulle aldrig kunna göra anspråk på att känna till någon annans historik, och detta projekts övergripande omfattning.

Alltså, nej, det borde inte vara tillräckligt att vara en historieturist.

Man måste ge någonting.

KLOCKAN RINGDE EN RYTM

...RITUAL

DESS EFTERKLING EN KROPPS TIDSRUM

All historik kan förmedlas av ljud.

De är bägge stadda i eviga växlingar, konstant förändring, i påverkan av upplevelsen.